

Een Keuze.

neden vallen? Alle leven eruit? En stijf liggen, als een dooie visch? Maar hij zou zich vasthouden, dan viel hij stellig niet, stevig vasthouden — „God, zag hij daar de deur niet meer? Zou die weggaan, voor zijn oogen vandaan? Dan zou hij flauw vallen, nergens van weten. Met een rùk zat hij rechtop. Dát mocht niet. Strak staart hij de dingen aan, ze knellend met zijn blik bij hem te blijven. Ze zullen niet weg. Hij houdt ze. Wijd de oogen gesperd, staart hij recht voor zich uit. Wat voelt hij nou? Zal hij vallen, doodgaan? O God, doodgaan? O, dát niet! Maar rechtop zien, tellen hoeveel deuren er zijn. Dát is mooi grijs. Daar op 't portret staat moeder; ze lacht een beetje. — Doodgaan wou hij niet. Het kón immers niet. Hij is toch gezond. — Je hoorde anders wel meer van die dingen. Dan waren de menschen opéens weg. Zou het met hem ook zoo gaan?

Hij staat óp, loopt de kamer rond, zwaaiend met de armen en beenen als om te grijpen. — Hij gaat niet dood, vast niet. 't Is ook zoo verdomd lastig, die beroerde ziekte. — Maar hij loopt zoo vreemd, of alles onder hem wegzakt. Voelt hij nog dat hij loopt, bewegen zijn beenen nog onder hem?

Zóo kon hij niet leven. Gek zou hij worden. Niet meer weten wat hij deed, de menschen aanvliegen.

„Maar jongen, er is toch heusch niks; dokter zegt immers, dat je heelemaal gezond bent. Toe, Loo, ga nou kalm zitten, dan betert het wel weer gauw. Ga maar in je luien stoel liggen, doè dat nou eens.”

Maar moeder had mooi praten. Hij deed het nièt, hij kón het niet. Het gútste in hem, bórrelde in zijn hersenpan, met kriebelingen, of er muizen knaagden. O, hij zou zich daar wel stompen willen, die rommel daar inslaan. Dan was het tenminste gedaan! — Hij kón het toch niet. — Hij werd gek, gek!

En hij snikte in zijn mooi-krullende baard. Hij was zoo angstig! Waarvoor wist hij niet, maar zoo angstig! Er was wel niks; toch was hij maar altijd bang, dat er iets gebeurden zou.

Het hoofd in de handen, bleef hij op een stoel zitten snikken. Dat bedaarde wel wat. —

Voelde hij zijn handen wel? Wat waren dat, die groote, grauwe, breeë dingen? Wat moest je daarmee?

Alle angst vloog weer uit. Hij kón niet langer.

Ging hij maar dood! Maar hij was gezond, hij zou nog niet sterven.

Dan zal hij 't zelf maken, wat kan 't hem ook schelen! En als hij dood was, was 't gedaan!

Hij was al overeind, vloog op de tafel toe, waar Riek den boel afwaschte en ook een broodmes lag, greep het knarsend-stijf beet in de hand, dat hij het houten kantige heft voelde pijnen in zijn omgrijpen.

Moeder stond al bij hem. „Loo, niet doen! Geef het mij. God, wat moet dát?”

Maar Loo wou toesteken. Het zou gebeuren. Alles zag hij duidelijk: hij wist wat hij doen zou. 't Kón immers zoo niet langer. Steken zou hij. Een beetje pijn voelen, bloeden, dan was 't afgelopen. En daarna? Daar was 't alweer, die malle angst. Strak staart hij, weifelende, toch nog vast het mes omkneld. „Loo, kom, laat los! Loo, mijn jongen.”

Overzenuwd, barstte moeder uit, snibbend, zijn arm nog stijf beet.

Riek, vaal-bleek van schrik, begreep dadelijk wat ze doen moest: hem flink aanpakken, niet smeeken.

„Je zult niet, jongen, ga zitten!” Nóg maar ruwer, moeders zachtheid hielp niet. „Je moet gaan zitten, vooruit!” En ze scheurde hem aan den schouder, dat hij terugviel, tòch nog het mes vast.

Hij wankelde in zijn besluit. Hij dorst niet niet leven, niet sterven.

Maar hij zou, verdomme! En zwaaiend trachtte hij zijn arm los te rukken uit de hand van zijn moeder. Hij zou toesteken — schraapte plots moeder over den bovenkant van de pols, dat een scherpe streep daarover kwelde en er droppels bloed vloeien kwamen tot een vuurrood laagje.

Hij zag — schrikte. Wat deed-ie? Zijn moeder verwonden? Een diepe, lange snik hokte op in zijn keel. Het mes liet hij los, en tam, zonder wil, liet hij zich wild scheuren door Riek naar een stoel toe.